Ольга Данилова, чорнява, з трохи рудим відблиском на кінцях волосся і болотистими зеленими очима, задрімала в глибокому темно-сірому шкіряному кріслі, думаючи про своє життя. Ще у шкільні роки Ольга захопилася роботою психолога, і в неповні двадцять три вже мала ліцензію і власну контору. Молода жінка допомогла знайти впевненість у собі багатьом людям, та, ще маловідома, не мала грошей на "розкрутку" і в деякі дні сиділа без діла.

На місто почала опускатися тепла вереснева ніч, коли у двері постукали. Ольга мимоволі здригнулася від тихого, але наполегливого стуку.

До кабінету увійшла дівчина. Чорний оксамитовий комбінезон огортав стрункy постать і відтіняв небесні риси ніжного обличчя. По плечах відвідувачки розсипався хвіст довгого темно-русявого прямого волосся. Ольга дала б їй років вісімнадцять, але гострий сірий погляд гості підказував, що ця людина насправді старша.

Відвідувачка лише мимохідь глянула на вщент заповнені книжками шафи, стіл під дуб, стільці біля вікна, крісло навпроти психолога. Сірий погляд ковзнув по паркетній підлозі і неяскравим стінам з невибагливими малюночками й усілякими рідкісними дрібничками.

— Доброї ночі. Зайти дозволите?

Ользі здалося, наче цей голос і посмішка вплелися в оздоблення кімнати, мов картину поставили в рамку принишклого світла і бурштиново-сірих шпалер. Господиня почувалася зараз у своєму кабінеті чужою, застібнутий на всі гудзики вишневий костюм здавив горло.

— Прошу, — запізно, бо гостя вже вмостилася у м'якому кріслі. — Ваше ім'я?

— Хіба ім'я має значення у вашій роботі? — лукаво відгукнулася дівчина. — Тетяна, Катерина, Есмеральда... Яка різниця? Та коли ви не можете без імені, називайте мене, скажімо... Світланою.

— Добре, Світлано, — якомога привітніше погодилась Ольга.

— Мені не потрібна допомога, — неначе вгадала Світлана її думки. — Я просто бажаю, щоб ви мене вислухали і поділилися своїми враженнями стосовно того, що почуєте. І більш нічого.

Ольга кивнула і старанно налаштувалася слухати, а Світлана склала руки, опустила вії, ніби пригадуючи давно забуте.

— Сьогодні я зустріла тінь моєї подруги, — глухо проказала гостя, — і вона не впізнала мене, хоча раніше ми були як сестри.

У дитинстві, нам тоді виповнилося по дванадцять, ми з Ірою, так називали мою подругу, товаришували. Та ми не хизувалися нашою дружбою, спокушаючи силою нашого почуття багатьох дітей. І в цих дітях віддзеркалювалися наші уподобання, тому так легко згуртувалася компанія з власною ідеологією і внутрішніми законами, — її очі блиснули й одразу згасли. — Головне, що ми вчили добру, відданості, щирості, будили бажання допомагати. Ще була в нас одна особливість — захоплення містикою.

Тоді багато молоді кохалось у містичному серіалі "Полтергейст: Спадок", але тільки в нашому колі жили справжня любов до паранормального і жага таємних знань. І ми дійсно робили надзвичайні відкриття, розуміли таке, про що інші навіть не здогадувалися, тому нас боялися і шанували. Хоча ми того ще не усвідомлювали.

Я та Іра були серцем компанії, керували молодшими чесно і справедливо, не п'яніючи від влади, яку діти віддали нам добровільно. І ми пам'ятали, що істина не десь поряд, а лише попереду. Лише

попереду, — її мова прискорилась, та гостя не нервувала, контролюючи почуття.

— Один день означився надзвичайним успіхом: до наших рук потрапила книга. Дивна, цікава книга... Ми багато вечорів провели над нею. І самі не помітили, як почали бачити аури людей, енергетичні течії, навчилися спілкуватися подумки.

Та книга ця не збереглася. Ми заховали її на згарищі, і однієї ночі уламки споруди зайнялися знову, лишивши на ранок новий попіл. Але ми не засмутилися через втрату книги, бо вірили, що попереду на нас чекають інші, ще неймовірніші знання, і не базікали про свої нові вміння.

Світлана замовкла, і до кімнати увійшла напружена тиша.

— Продовжуйте, я вас уважно слухаю, — схвильовано проказала Ольга.

— Так, — ніби опам'ятавшись від сновидіння, мовила дівчина та повернулася до оповіді.

— Здавалося, мовби те, що нас зв'язує, міцніше за граніт, а майбутнє зрозуміле і не сповнене пасток. Та ми помилилися... Дивні речі почали траплятися з нашими друзями: вони забували. Спочатку їхня пам'ять позбувалася таємних знань, чи то стираючи, чи то блокуючи через підсвідомість. Потім почали зникати спогади. І найдивніше те, що в першу чергу втрачалось усе, пов'язане з нашою компанією. Було навіть таке: на початку розмови людина ще пам'ятає, а через півгодини дивується, не розуміючи співрозмовника.

Лише ми з Ірою ще трималися. Але невдовзі сталося дещо, і воно було початком кінця. Ми з подругою посварилися через дрібничку. Минула ніч, і вранці ми вже були ворогами, а всі дивувалися: що ж могло відбутися, щоб ми враз розійшлися.

Я думаю, треба розповісти про сон, що наснився мені тієї ночі. Я пам'ятаю, як подруга моя покликала мене до себе і при зустрічі запропонувала поставити підпис на якомусь аркуші з літерами місячного світла, та я відмовилась і розірвала пергамент.

А вранці ми були змушені витримати довгу розмову. І хоча наші руки бажали поєднатися, порожнеча між нами залишалася безоднею. Потім присутні розповідали, як повітря тихо дзвеніло, коли ми мовчали, а наші погляди кидали багряні блискавки. І вона відвела очі, не витримавши мого погляду.

Ми розлучилися надовго, та перш ніж я побачила її тінь, доля звела нас іще раз.

У кімнаті стало задушливо, мов перед громовицею. Ольга підняла жалюзі і відчинила вікно. Свіже повітря крижаною хвилею омило її з голови до ніг. Таємничо миготіли вогні нічного міста.

Сама не розуміючи чому, вона проспівала:

Це є місто — мерехтіння вогнів,

Відображень закатованих днів,

І притулок для тьмяних тіней,

Покалічених гарних ідей,

— і швидко спитала: — Ви прихильниця гурту "The Road of Dark"?

— Ні, та я пишу для них тексти, — відповіла Світлана і продовжила:

Ляку, болю, нудьги, метушні.

До молитви глухі і німі

Порожнечі лихі володіння.

Тут розтрощено всі сновидіння.

— Ви? — Ольга швидко обернулася, не в змозі приховати здивування і захоплення. — Ви пишете для них тексти? Ви той таємничий автор, чиї пісні найпопулярнішого рок-гурту співають і молоді, і літні, та ваші композиції рекордно довго тримаються на перших сходинках хіт-парадів? Надзвичайно! Але чому ви, така не схожа на прихильників року, співпрацюєте з "The Road of Dark"?

— Може, я продовжу, — мовила Світлана.

— Так, так, — підтримала її психолог.

— Того дня я сиділа на лаві біля під'їзду, знесилена, сповнена відчаєм. Я заплющила очі, бо сонячне світло збуджувало головний біль. Але навіть у такому стані я відчула її присутність, бо зв'язок, створений книгою, зберігався усі ці роки.

— "Іди, залиш мене, дай померти у спокої", — попросила я, впевнена, що помираю.

Вона мовчала. Зусиллям волі я відкрила очі і побачила її у супроводі трьох подружок, які з цікавістю їли мене поглядами. І в мені прокинулась лють, яка повертала до життя. Я підвелася та всміхнулася.

— "А ти не змінилася зовсім, — сказала я. — І коли доля дозволила нам зустрітися, хочу попередити тебе про небезпеку. У день нашої сварки я бачила мить з твого майбутнього: твоє бліде обличчя з вервечкою крові на скроні на тлі зім'ятого крила автомобіля".

— "Я не вірю твоїм фантазіям! — засміялася вона мені в обличчя. — Я вирвалася з полону містичного маразму!"

— "Але навіть звільнившись із полону, ти не можеш перемогти мене!" — відбила я її образу.

Вона спалахнула, і ще раз схрестилися наші погляди, гостріші за леза. Знову повітря тихо дзвеніло, і знову вона опустила очі та пішла, схиливши чоло, а за нею поплентались її подружки.

Іра тоді вже не пам'ятала про книгу й уявлення не мала про дитячу компанію, що розвалилася після нашої суперечки.

— Ви таке велике значення надаєте своєму погляду, — сказала Ольга, яка досі намагалася пояснити розповідь звичними моделями поведінки, яким її вчили в університеті.

— А ви спробуйте виграти в мене, пані психолог, — всміхнулася Світлана.

Не пройшло й двадцяти секунд, як психолог визнала поразку, підвелася і, щоб краще почуватись, увімкнула радіо.

Сірі стіни у давніх будинків,

І з-за рогу волання і крики.

Арки чорні мостів над водою,

Ніч вкриває міста пеленою, —

заверещало з динаміків, й електрогітара вибухнула штормом акордів.

Ольга вимкнула звук.

— Ваші хіти повсякчас в ефірі , — трошки з заздрістю зауважила вона.

— Я не відповіла на ваше запитання, чому маю справу з "The Road of Dark", — спостерігаючи за психологом, нагадала Світлана. — А відповідь дуже проста: вони ще не перетворилися на тьмяні тіні, як багато хто у цьому місті. І, випереджаючи ваше наступне питання, додам, що моїї пісні подобаються навіть безлицим людям, бо в їхніх ритмах є віддзеркалення істини. А будь-яка людина, ким би вона не була, прагне істини. У цьому мій гурт учився в "Аріїї" та "Queen".

Ольга полинула у тишу, бо ця жінка знову вгадала їїї думки.

— Що ж сталося з вашою подругою? — запитала нарешті психолог.

— Я зустріла їїї, — Світлану огорнув морок, — гукнула, намагалась мовити, та вона не зберегла спогади ані про мене, ані про наше спільне минуле. "Ви, певно, помилилися", — сказала вона, а в їїї очах плескотіла порожнеча.

— Можливо, ви дійсно помилились, — обережно припустила господиня кабінету.

— У Ірри на руці є шрам. Такий самий, як і у вас, — Світлана приборкала спалах почуттів. — Такі оздоби не зникають, наскільки я розумію. Чи не так?

Логіка гості завела Ольгу в глухий кут.

— А інші також забули вас?

— Так, — гірка відповідь. — І не лише мене, а й один одного. Скільки я не дзвонила, скільки не влаштовувала "випадкові" зустрічі — все дарма. А ви маєте чітке уявлення про своє минуле?

— Маю, — замислившись, підтвердила Ольга, замріяно схиливши голову на плече. — Пам'ятаю, як перший раз цілувалася з хлопцем, як танцювала повільний танець, пам'ятаю всі дитячі різдвяні ялинки і як складала іспити у випускному класі...

— А спогади кольорові?

— Не кольорові.

— Ось бачите, ви також починаєте забувати. Спочатку кольори...

Погляд Світлани проштрикував серце як шампур, психолог зіщулилася.

— Але кому все це треба?

— Я не оракул і не знаю, хто за цим стоїть та чим це закінчиться. Чи закінчиться... — раптом її мова набула зловісної пристрасті: — Та щоночі на місто падає дощ із чорних стріл, і можна побачити багряно-чорні і сріблясто-блакитні промені-вихори.

Наче чорнота вдарила крилом у віконне скло, й Ольга підхопилася.

— Я відчуваю, ви боїтеся, але бажаєте бачити і знати. Підете зі мною? — Світлана підвелася, простягаючи Ользі руку.

Тремтіли ніжні довгі пальці.

Психолога також била дрож.

— Так, я піду.

Вони зачинили кабінет і вийшли на вулицю.

Холодно миготіли колючі зірки, дув крижаний вітер — йому було байдуже, що ще не скінчився вересень.

Спочатку Ольга не бачила нічого особливого, та потім з її очей ніби зсунулась мара: бруківка і стіни будинків зробилися майже прозорі, а людські постаті набули чіткості і кольорів. Вона озирнулась, і в тінях будинків роздивилася Світлану — полиски ліхтаря перетворили обличчя гості на жахливу маску.

Несподівано з-під землі вирвався багряно-чорний промінь, й Ольга опинилася в його серці. Вихор миттєво відлетів, а дівчина залишилася непорушною.

— Не підходь, відпусти мене, — одними губами шепотіла вона, бо Світлана уявлялась їй страховиськом із кошмарів.

Ольга повільно відступала, очі її палали безумством.

Вереснули гальма яскраво-червоного "мерседесу", пролунав глухий скрик, удар, і дівчина впала на асфальт.

На місці трагедії відразу зібрався натовп. Викликали "швидку". А Світлана стояла непорушно, вона знала, що Ольга померла, бачила, як сяюча постать підіймається до неба.

— Темне місто у місяця оці

Нагадає про дня поховання.

І прославлене в пісні світання

Не здійметься над стягами ночі,

— тихо проспівала вона. — Я так і не змогла вберегти тебе. Пробач мені, подруго.

Дівчина ще раз глянула на тіло Ольги, біля якого вже утворилася чимала юрба, і на водія, котрий лінькувато виправдовувався, що не помітив пішохода.

Вона розвернулась і повільно пішла геть, а назустріч їй поспішали люди з сірими німбами над головами, жалюгідні та тьмяні. Перехожі відсахувалися й несвідомо звільнювали їй шлях: завдяки тіням ночі і неяскравому світлу ліхтарів жінка видавалася їм то грізною чорною богинею, то пекельним жахом, то гордою орлицею з розпростертими крилами.

Почався дощ із чорних стріл відчаю, і стріли падали, проштрикуючи дахи і стіни будинків, потрапляючи в серця людей, які невловимо змінювалися від їхнього дотику.

Із розчахнутого вікна вилетіли спотворені луною слова:

Це є місто — мерехтіння вогнів.

Відображень закатованих днів,

І притулок для тьмяних тіней,

Покалічених гарних ідей.

І ніжна музика пісні перелилася через підвіконня на вулицю, але ніч примусила її замовчати.

А невидимий дощ все не скінчався і не скінчався, та жодна стріла не насмілилась торкнутися Світлани, яка зникала у темряві.